

DODEN- draad

Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer heeft veel boeken gelezen over de geschiedenis van de Eerste en Tweede Wereldoorlog. Die kennis komt nogal eens van pas bij het doen van consulten met cliënten. In vorige levens sterven mensen op allerlei manieren. Ook in oorlogstijd. Heb jij weleens van 'de dodendraad' gehoord?

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

WANDELPAD

In de Antwerpse Kempen kun je de 38 kilometer lange Dodendraadroute fietsen (Baarle-Hertog, Baarle-Nassau, Ravels, Merksplas, Hoogstraten). In Baarle-Hertog is het Dodendraadwandelpad van 3,3 kilometer te belopen. Zie: www.dodendraad.org

Henk (54), boomkweker van beroep, is in zijn vrije tijd vaak in de natuur te vinden. In vakanties bewandelt hij langeafstandspaden in binnen- en buitenland. Daarbij komt een klein probleem om de hoek kijken. Als Henk weilandend nadert die omheind zijn met schrikdraad, voelt hij een onverklaarbare angst opkomen. “Ik weet niet wat het dan is”, zegt hij, “maar de haren op mijn armen gaan recht overeind staan en mijn huid tintelt van de stress.” Steeds vaker gaat hij op een wandelroute een andere richting uit ‘vanwege al dat enge draad’. Volgens hem kan ‘je er zo dood van neervallen’. Voor zover hij zich kan herinneren heeft hij geen nare ervaringen opgedaan met schrikdraad en was hij er als klein kind al bang voor. Henk is geboren en getogen in Wernhout, een dorpje in Noord-Brabant dat dicht tegen de Belgische grens aan ligt. Hij woont en werkt daar nog steeds. Zijn ouders hadden een tuindersbedrijf dat hij op twintigjarige leeftijd overnam en sindsdien succesvol runt. Nog een geluk dat de vele hectaren grond die hij nu als kweker in eigendom heeft om zijn struiken en bomen op te laten groeien, niet afgebakend zijn met palen of schrikdraad. “Daar begin ik niet aan. Veel te eng.”

DE DOOD VAN EEN BOERENZOON

Tijdens een consult onderzoeken we samen de oorzaak van zijn angst. Henks fobie voor schrikdraad komt voort uit een vorig leven dat zich afspeelt op de grens van Nederland en België. Niet in Wernhout, maar meer oostwaarts, richting De Kempen. De

Eerste Wereldoorlog is uitgebroken. In een landelijk gebied woont een achtjarige jongen met zijn ouders en broers in een grote boerderij. In de buurt van deze boerderij wordt een grensversperring aangebracht: de dodendraad. Voor de boerenzoon zijn apparaten die op stroom werken tamelijk onbekend. Zijn ouders hebben wel gewaarschuwd. ‘Raak de draad niet aan, dat is gevaarlijk. Er staat stroom op!’ Van de grensversperring moet hij wegblijven, dat is duidelijk. Maar ja, voordat ‘de draad’ werd aangebracht speelde de jongen graag in de bossen en weiden rondom de boerderij. Zijn vriendje woont ‘aan de overkant’, daar wil hij naartoe. Liefst zonder om te lopen. De jongen besluit de korte route te nemen die hij goed kent, de waarschuwing van zijn ouders negerend. Aangekomen bij de grensversperring ziet hij hoge houten palen met daartussen metalen draden en witte klossen. Met beide handen pakt hij een van de draden vast, met de bedoeling de draad omhoog te houden en er zo onderdoor te kruipen. Het ene moment is de boerenzoon nog springlevend, het volgende ogenblik tintelt zijn huid. Dat hij ter plekke sterft, begrijpt hij niet.

Henk heeft de plotselinge sterfervaring van de jongen in de Eerste Wereldoorlog, die hij ooit was, inmiddels therapeutisch afgerond. Hij is op de hoogte gebracht van het verschil tussen hedendaags schrikdraad en de beruchte ‘dodendraad’ (2000 Volt) die hem in het verleden het leven kostte. Als volwassene kent hij nu het verschil tussen hoge en lage voltage. Elektriciteit, in 1915 zeker op het platteland nog een innovatief wonder, is al lang gemeengoed geworden. Op huidig schrikdraad staat slechts zwakstroom, daarvoor hoeft hij niet bang te zijn. Mocht Henk toch per ongeluk schrikdraad aanraken, dan voelt hij hoogstens een klein schokje. Met die wetenschap is het weer fijn wandelen in de vrije natuur! ●

© Tekst: RHA Publishing,
Marianne Notschaele-den Boer
www.vorigelevens.nl

2000 VOLT

In opdracht van het Duitse bezettingsleger werd in april/mei 1915 op Belgisch grondgebied, aan de grens tussen België en Nederland (van Knokke tot aan Aken in Duitsland) gestart met werkzaamheden die leidden tot een innovatieve elektrische draadversperring: een constructie van houten palen, (prikkel)draadlagen en porseleinen isolatoren om de kilometerslange rijksgrans hermetisch af te sluiten. Eind juli 1915 werd deze draadversperring op bijna alle plaatsen van stroom voorzien (2000 volt). Wie de draad wilde trotseren, werd veelal slachtoffer van elektrocutie of neergeschoten bij de poging over de draadconstructie heen te klimmen.